

SOROLLS

En Marc McKauly sentia sorolls.

Potser abans ja estaven dins del seu cap i ell no se'n havia adonat, però ara sí que els percebia clarament. A vegades entre el tràfec de la feina, el soroll de les màquines i el bronzir dels talers no podia detectar amb claredat si aquells sorolls venien de fora o sorgien de dins seu. A més, eren difícils d'identificar per que canviaven segons les hores i el moment.

A vegades podien tenir semblança amb els xerrics d'un grill nocturn i d'altres més cap a la nit, eren com udols d'algun llop solitari o gemecs de xibeca.

De totes maneres a ell, responsable d'aquell lloc, aquell fet no li importava ni poc ni molt. La seva única prioritat era que allà dins tot anés com una seda i que quan els amos venien a emportar-se els productes, aquest estiguessin a punt i en condicions. Per això mateix havia decidit traslladar la seva residència a aquell mateix lloc; estava convençut de que aquella era la única manera per garantir que la producció no s'aturés ni de nit ni de dia.

Sí, des d'allà dins, darrera dels cristalls del seu despatx, a dalt de tot era com podia fer més bé la seva tasca de vigilància i control d'aquells ganduls que tenia sota seu.

En Hakim també sentia sorolls.

A mesura que havien anat portant més màquines i més gent, els sorolls es feien cada cop més evidents i ell els podia distingir clarament de la resta de xivarri d'aquell lloc.

Eren les parets, les bigues de ferro velles i rovellades i la teulada les que es queixaven. Tot i els seus curts catorze anys ho podia distingir perfectament: els gemecs sortien de les esclatxes d'aquella estructura centenària, plena del neguit i sobrecarregada fins a extrems increïbles.

Ho havia començat a parlar entre els seus companys, però aquest no semblava que li fessin massa cas. Deien que ells no escoltaven res, però la veritat és que tenien por. Sí es queixaven els farien fora, tenien por de ser els primers de dir alguna cosa, tenien por... molta por.

En Hakim també tenia por, però no per això deixava d'escoltar els sorolls que sabia que anaven dirigits a ell. Aquells sorolls eren un avís i ell estaria preparat.

Va ser un dilluns a la una del migdia. En Hakim amb la resta de companys acabaven de menjar-se el seu miserable plat de arròs blanc, al costat mateix de la taula de treball, quan els sorolls es varen fer més forts. Semblaven les passes d'un gegant i llavors sí, llavors tothom va aixecar el cap amb ulls d'espant, en sentir-los.

- Anem-nos, de pressa companys...marxem tots d'aquí abans de que sigui tard...!

Els sorolls s'anaven fent més forts i de cop les parets es posaren a tremolar com si la mateixa mà de Déu, les empenyés amb força. Tots els nens i nenes, companys d'en Hakim, varen començar a sortir de pressa cap al carrer i en el mateix moment que l'últim d'ells deixava la porta enrere, el vell edifici de set plantes, ple de màquines i talers, curull fins feia un moment de nens i nenes que treballaven nit i dia, per un sou miserable, es va ensorrar deixant un munt de runes i un núvol de pols que s'aixecà cap al cel.

L'endemà els diaris de Bangladesh es feien reso de la notícia: "Ahir sobre la una del migdia un edifici de set plantes situat al centre de la ciutat es va ensorrar totalment, segons sembla per l'excessiu pes de la maquinària i persones acumulades. Per sort uns instants abans un dels nens treballadors il·legals que estaven dins, va avisar a tots els seus companys per que marxessin cap al carrer al donar-se compte del que passava. Segons sembla, l'encarregat del lloc, fins a darrera hora encara anava cridant a tothom per que tornessin a la feina. Afortunadament la única víctima mortal ha estat precisament aquest mateix encarregat, un tal Marc Mackauly".

RGasch
Maig de 2013